



בלבביפדיה עבודת השם – תמצית השיעור – בשל 31:35

ד' מדריגות בשילוב האדם עם התורה

שלנו, וזה עומק הענין של הוי דומה לו מה הוא אף אתה, כי גילוי
היא עצם מציאותנו, וכיון שנתגלה ששורש גילוי היא תנועה א"כ
כל הוויתנו אינה אלא תנועה מצד לצד, וכמ"ש וְהַחַיִּים רָצוּא נָשׁוּב
(יחזקאל א) שביארו רבותינו שכל החיות והווית הנברא הוא רצוא
ושוב, וזהו שורש השילוב העליון שזה שילוב בתוך הדבר עצמו
בתנועתו שלו, ומיסוד זה צריך להבין שאם יש לאדם ענפים של
שילובים [תנועות] שאין בהם גילוי של שורש השילוב אזי חסר שם
את עיקר חיותו ואין לו על מה לסמוך, דהרי בחיצוניות האדם
צריך כל חייו להשתלב עם כל מיני דברים, כשנולד – לשדי אמו,
לאחמ"כ לאמו, לאחמ"כ לצעצועים, וכן ע"ז הדרך, וכן יש דברים
שהוא מתנגד להם, וכמובן שברוב הדברים שאליהם הוא מתחבר
יש לו בהם גם צד של דחיה ואין לו אליהם חיבור גמור, ופשוט
הדבר שבעולם [דין] שרובו רע ומיעוטו טוב אז הדברים שאפשר
להשתלב עימם זה המיעוט, ומי שמשלב עם הרוב זה כי הוא חי
במדריגת רובו רע.

בלשון פשוטה בשביל שהאדם יוכל להשתלב באמת עם מה
שצריך להשתלב, צריך שיהיה לו את שורש השילוב של שורש
התנועה שלו, שזה שילוב ממצאותו שלו לבורא, וזה תורת
שעשועים, ויתר ע"כ כאשר הוא נכלל בבורא הוא מתנועע בתוך
הבורא וזה שעשועיו, ושם שורש השילובים שלו. דוגמא ברורה
לכך יש אופן של ב' תלמידי חכמים שכ"א משתעשע בתורתו של
חבירו, ויש אופן שהוא משתעשע מהחידושים שלו בתוך עצמו,
ויתר ע"כ בעומק הנפש הוא משתעשע מעצם התנועה, וכעין תינוק
שמשתעשע שכמה שהוא יותר קטן כך לא משנה לו במה הוא
משתעשע אלא הוא משתעשע מעצם התנועה, וכמ"ש וְהַחַיִּים רָצוּא נָשׁוּב
אָל לְבָבָא (קהלת ז) וארז"ל די לו במה שהוא חי, כלומר די לו בעצם
תנועתו שזה כל חיותו.

כאשר הנפש לא תופסת את מה שנתבאר האדם חי במקום של
סתירות, אך כאשר זה נקלט בנפשו אזי כל סתירה נתפסת כשני
צדדי התנועה. ודוגמא ברורה לדבר, יש מושג ידוע בעבודה, ימי

שורש המילה בישול בתורה היא **וּבִשַּׁל מִבְּשֵׁל בְּמִים** (שמות יב
ט), בשל בהיפוך אותיות זה שילוב, בבחינת **מִשְׁלָבַת אֵשָׁה אָל
אֶחָתָהּ** (שמות כו יז), כלומר בכל בישול ישנו שילוב, ונראה כעת כמה
אופנים של שילוב שיש בבישול.

אופן א'. בכל בישול נצרך שיהיה אש תחת הסיר, א"כ יש בבישול
שילוב של אש ומים, כלומר שאפילו שאש ומים הם צרות זו לזו
[כלשון רבותינו] בבישול הם מתאחדים כעין השמים ששם זה אש
ומים בב"א. אך אי"ז שילוב גמור דיש את הכלי החוצץ ביניהם.

אופן ב'. בדרך כלל לא מבשלים מאכל אחד לבד, אלא מתבלים
אותו בדברים נוספים, א"כ זה שילוב נוסף בבישול, ושילוב זה הוא
כבר **בתוך** הכלי, וכעין שנאמר בקרבנות על פל-קֶרֶבֶת פֶּקֶדֶיב
מִלֶּח (ויקרא ב יג), ובכל מאכל בדרך כלל מוסיפים תבלין.

על מציאות התבלין נאמר בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין
(קדושין ל:). כלומר היצה"ר הוא מציאות של רע, והתורה שהיא
איקרי טוב היא התבלין שמצרפים ליצה"ר בכדי לצרפו לטוב,
וזה **התבלין** דתיקון היפך **הַתְּבַל** הָיָא [מעשה בהמה] (ויקרא יח), וכן
תְּבַלְלָא בְּעִינוּ (ויקרא כא) וכן **טבל** של מעשר. ומבואר בחז"ל (סוכה נב
:) שלעת"ל הקב"ה שוחטו ליצה"ר, ובעומק כשם שהתבלין ממתק
ומתקן את המאכל, כך התורה תבלין מכוחה יהיה תיקון ליצה"ר
לעת"ל, ומעין כך זה עבודת האדם השתא לתקן את הרע הוא ע"י
התורה תבלין. ובעומק יותר התורה שהיא התבלין גילוייה הוא
האותיות, וא"כ שורש תיקון הרע הוא ע"י שילוב האותיות, [כדוגמת
שילוב הויה ואדנות], ויתר ע"כ השילוב הוא בעצם התורה עצמה גם
בלי מציאות של רע.

השורש הדק יותר של השילוב הוא דכידוע אורו של הקב"ה הוא
אור פשוט ללא הרכבה, ותחילת גילוי הוא התנועה בתוך האור
עצמו, כלומר השילוב הוא בתוך הדבר עצמו [כלומר בין התנועות]
ולא עם דבר מחוצה לו, ומתנועות אלו נוצרו קוים ונקודות שמהם
שורש האותיות, וגילוי של הקב"ה מגלה לנו בעצם מי היא הוויתנו

בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד (זכריה יד) ומזה יתגלה התורה חדשה מאיתי תצא, ויתבטל כל הרע מהעולם ויתגלה שכל עסק התורה הוא רק בשורשו העליון בשעשוע ללא מציאות של רע כלל.

אחד מל"ט מלאכות זה מבשל, בעומק זה נאסר בשבת כי כל בישול בא לאחד דברים, אך ביום השבת שהוא רזא דאחד היא למעלה מתפיסת הבישול, ובמדריגת שבת התבלין הוא מימילא, כלשון חז"ל (שבת קיט) תבלין אחד יש לנו ושבת שמו .. וריחו נודף, בעומק מהיכן מגיע התבלין של שבת, זה מה שנתבאר, שמאיר הרזא דאחד שזה שורש השילוב ויורד ומשתלשל עד הבישול, וזה שלימות מדריגת הבישול, שזה הארת השילוב הגמור משורשו עד מקום העשיה בפועל של התבשיל, ונאסר הבישול התחתון בשבת, כי מתגלה הבישול העליון, ולכן כו"ע מודו דבשבת נתנה תורה דזה שורש השילוב של הבישול שזה השעשוע של הקב"ה, והוא משתלשל לתבשיל, ועיקר גלויו היה במן שיכלו לטעום בו את כל הטעמים שבעולם ובו התגלה השילוב באופן שלם, וזה מה שיתגלה לעת"ל בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, כל השילובים באופן השלם.

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[נושאי השיעור: בשל בישול שילוב תנועה משולב אש מיים תבלין תורה שעשוע חיות רצא ושוב התנגדות נגד אהבה ושנאה, חייב ופטור טמא וטהור אסור ומותר ריח אחד שבת]

אהבה [עליה] וימי שנאה [ירידה], ובאופן כללי האדם רוצה תמיד את ימי האהבה ולא את ימי השנאה, אך כאשר האדם תופס את התפיסה הפנימית הוא קולט שהם אינם סתירה, דלעולם תהיה שמאל דוחה וימין מקרבת, וחיותו בימים האלו היא מעצם התנועה בין ימי האהבה לימי השינאה, דהם אינם כדברים הסותרים זה לזה וכל אחד מהם הוא כמצב לעצמו, אלא הם משולבים זה בזה ובלשון עמוקה הם שני צדדי אותה תנועה, והם עומדים מאוחדים זה בזה וזה גופא נקודת חיותם.

כאשר זה תפיסת נפשו של האדם, הוא רואה את כל ההתמודדות בכל המצבים כולם ממקום אחר לגמרי. כאשר זה משתלשל למטה נצרך בישול, כלומר כאשר אדם נמצא בתפיסה של עולם שרובו רע, שם נאמר בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, כלומר הוא צריך לבשל את הרע עם התבלין שהוא התורה, **וכל תפיסתו למושג תורה הוא רק במדריגה שהתורה היא רק כתבלין** בשביל למתק את כח הרע וזה תפיסה שפילה מאוד, בעומק אדם כזה הוא חי עם היצה"ר, [וודאי אליבא דאמת שהתורה היא גם תבלין, אלא כמ"ש בנפה"ה שהתורה היא נמצאת בגבהי מרומים ומשתלשלת לכל המדריגות כולם] וכל תפיסת השילובים שלו זה למתק את הרע, וכל בישוליו הם אינם ראויים לאכילה ללא הבישול, זה התפיסה התחתונה שבתוכה הוא נמצא.

אך כאשר האדם זוכה לצאת מתפיסה של תורה תבלין, הוא עולה ממדריגת רשעים שיצה"ר שופטן, למדריגת בינונים שזה וזה שופטן ותפיסת הבינוני בתורה היא בתפיסה של טהור וטמא, חייב ופטור, אסור ומותר, וכן ע"ז הדרך שיש שילוב בין טוב ורע, וזה רוב העסק בפשטי התורה עד ההלכה למעשה.

ולמעלה מכך כאשר האדם זוכה לעלות לעולם של טוב, מדריגת צדיקים שיצר טוב שופטן, שם נאמר כי הם חיינו ואורך ימינו, התורה היא החיים ולא רק תבלין, על תבלין א"א לחיות, והוא עולה למדריגת התורה עצמה ושם כל השילובים שלו, ושם אין טהור וטמא כפשוטו, אלא שם גם הטמא הוא טמ א', שהוא אטום ומכוסה, אך אינו רע, זה צורת עסקו בד"ת.

למעלה מכך המדריגה השלימה זה שהאדם נכלל בו ית"ש וכל עסקו הוא בתורת שעשועים, בתנועות שיש בתורה בין האסור למותר, ובין הטמא לטהור, ובין החייב לפטור, זה שעשועיו, במדריגה הזאת האדם הוא רזא דאחד מעין מה שקוב"ה ואוריתא וישראל חד כך עסקו בתורה הוא במדריגה ותפיסה של חד ולא במדריגה של שני צדדים כפשוטו, זה שורש השילוב העליון של נפשו של האדם, וככל שהוא יותר מחובר לשורש השילוב בעומק שורש התנועה שבנפשו שזה התורת שעשועים, כך הוא זוכה שזה משתלשל לכל הענפים כולם בכל הבריאה כולה, וזה מה שנאמר